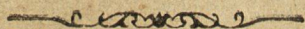

сени сме, спасени!“ викаше тя радостно: „нашитѣ влѣзохъ въ градътъ, докарахъ хлѣбъ, просо, брашно и връзани запорожци!“ Но никой отъ тѣхъ не чуѣше, кои наши сѣ влѣзле въ градътъ, што сѣ докараше и какви запорожци сѣ връзале. Плънъ отъ чувства, които се не достигатъ на земята, Андрей ѣхъ цалуна въ благовоинитѣ уста, които бѣхъ прилѣпени до бузата му, и не остахъ ония благовоини уста безотвѣтни. Тя го и сама цалуна, и въ тая взаимно слѣяна цалувка тѣ усѣтихъ това, което е дадено човѣку само веднѣжъ презъ сичкий си животъ да чувствува.

И загина оня казакъ! загуби се за сичката казашка дружина! нема да види веке ни Запорожието, ни баштини си чифлици, ни Божий храмъ. И Украина нема да види одного отъ най-храбритѣ си синове, които сѣ се наеле да ѣхъ бранѣтъ. Ште да искубне стари Тарасъ пашкулъ косми отъ побѣлѣлата си глава, и ште прокълне и денъ и часъ, въ който е родилъ за срама такъвъ синъ.

VII.

Въ запорожската войска се чуѣше глъчъ и движние. Изпърво никой не можѣше върпо да каже, какъ е станѣло, та е мишѣла въ градътъ войска. И чакъ послѣ се разбра, че Преславский таборъ, който бѣ расположенъ предъ едни отъ градскитѣ врата, билъ мъртъвъ пиянъ; та не бѣ чудно, че едната половина бѣ избита, а другата изповързана оште прѣди да узнаѣтъ, каква е работата. Додѣ другитѣ таборе се събудихъ и зехъ оружие, войската влазѣше веке во вратата, и заднитѣ редове се бранѣхъ отъ запорожцитѣ, които се спустнахъ на тѣхъ безредно съпени и полутрѣзни.

Бойводата заповѣда да се съберѣтъ сичкитѣ, и кога застахъ сичкитѣ на колело, свалихъ си шапкитѣ и утихнахъ, той рече: „Ето, братя, какво нѣшто станѣ тая ношть; ето кадѣ доводи пиянството! ето какво поругание ни направи неприятелятъ! Вамъ ви е, види се, такъвъ адетѣтъ: ако ви дадатъ двойно, вие сте готови да се насър-